

3. Установчий договір трактується одночасно як установчий акт та акт внутрішнього регулювання (організаційно-управлінський акт), що діє разом зі статутом протягом існування створеної організації.

Обґрунтовано, що при укладанні договору про створення товариства слід приділяти увагу визначенню: умов зміни складу засновників товариства, порядку та умов оплати акцій товариства, наслідків нечасної, неповної оплати акцій, відповідальності за непапальне виконання умов договору та його правові наслідки.

Список використаних джерел

1. Про акціонерні товариства : Закон України від 17.09.2008р. // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50– 51. – Ст. 384.
2. Господарський кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст.144.
3. Денисенко К. В. Корпоративні майнові відносини закритих акціонерних товариств / автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.03. // К. В. Денисенко. – Одеса, 2010. – 21 с.
4. Костова Н. І. Категорія «засновницький договір» у Законі України «Про акціонерні товариства» / Н. І. Костова // Матеріали Міжнародної наукової конференції «Римське право і сучасність (Шерешевські читання)». – Одеса : Фенікс, 2010. – С. 241– 243.

ОМЕЛЬЧУК О. С.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри цивільного права, кандидат юридичних наук, доцент

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК ЧИННИК ТРАНСФОРМАЦІЇ ПЕРСОНАЛЬНОГО ПРАВА В ІЗРАЇЛІ (НА ПРИКЛАДІ ШЛЮБНО-СІМЕЙНИХ ВІДНОСИН)

Сучасний світ перебуває в якісно іншому стані, у порівнянні з попередніми стадіями суспільного розвитку — в інформаційному суспільстві, де глобалізаційні процеси виступають основним вектором розвитку.

Поділяємо думку, що у центр уваги сьогодні, особливо в контексті дослідження релігійних правових систем, потрапляє питання щодо того, чи має і чи може феномен глобалізації ґрунтуватися на ідеї загальносвітової стандартизації (уніфікації)? Або ж, навпаки, глобалізація не заперечує необмежену різноманітність, підкреслює плюралізм правових систем, цінностей, що лежать в їх основі, і плюралістичні ефекти глобалізаційних процесів є більш реалістичними? [1].

Отже, розглядаючи правову складову глобалізації в контексті її впливу на національні правові системи, актуальним представляється

відповідь на питання: чи можливий такий вплив на релігійні системи, зокрема, іудейську? Якою мірою це можливо, адже релігійні норми, що мають божественне походження і тисячолітню історію застосування, в силу їх сакральності є нединамічними та незмінними? Чи можуть трансформуватися релігійно-правові догми, що регулюють особистий статус людини, та одну з його найважливіших складових — шлюбно-сімейні відносини?

Інтерес до сім'ї в усіх суспільствах, будь-то світських чи релігійних, значний, оскільки важко переоцінити роль цього соціального інституту в соціально-історичному процесі. Інститут шлюбу, як складова сімейного права, розглядається як одне з найважливіших підстав виникнення сім'ї як осередку суспільства. Проблема регулювання шлюбно-сімейних відносин є однією з найактуальніших для всіх національних правових систем.

Дослідники сучасної правової системи Ізраїлю вказують на існування в ній двох складових: єврейське (іудейське) релігійне право як історичне право єврейського народу та ізраїльське національне право як вбудовану в державний механізм систему офіційно діючих в країні нормативних положень і настанов [2; 3; 4]. Правова система Ізраїлю представляє собою поєднання різних основоположних правових систем — традиційного релігійного закону та позитивного державного права [5, с. 10].

Основною сферою регулювання іудейського (релігійного) права є персональне право громадян єврейської національності, а саме питання, які стосуються їхнього особистого статусу. Тобто за допомогою іудейського права регулюється коло таких правовідносин, які зачіпають особисті інтереси кожного єврея: питання одружень і розлучень, матеріального утримання членів сімей та аліментів, питання «заборони» (обмеження в сімейно-шлюбних відносинах недієздатних осіб) [6, с. 261].

До регуляторів шлюбно-сімейних відносин в Ізраїлі релігійного характеру відносять, перш за все, Тору. До регуляторів шлюбно-сімейних відносин в Ізраїлі світського характеру відносять: Закон про рівноправність жінок (1951 р.), який встановив принцип рівноправності жінки в сімейно-шлюбних відносинах; Закон про правоздатність та опікуєнство (1962 р.), який при розлученнях та вирішенні питань усиновлення або удочеріння ставить на перший план інтереси дітей; Закон про майнові відносини подружжя (1973 р.), який закріплює принцип «рівноправності і співробітництва» подружжя при вирішенні майнових суперечок між ними. Цей закон запровадив та легітимізував шлюбний контракт.

До недавнього в Ізраїлі легітимними вважалися лише внутрішньо конфесійні шлюби, укладені відповідними чиновниками, які були представниками відповідної релігійної конфесії. Тобто в Ізраїлі не визнавалися змішані шлюби. У 2010 р. у сфері регулювання шлюбно-сімейних відносин стався прорив. Було прийнято Закон про подружній союз осіб, які не сповідують релігію, який дозволив офіційно реєструвати

цивільний шлюб (тобто світський) в Ізраїлі тим людям, в яких одна або обидві сторони не належать до будь-якої релігійної конфесії [7]. Згідно приписів Закону, особами, які не сповідують релігію, визнаються такі, що не є євреями, мусульманами, друзами чи християнами. Але склалася дивна практика. Здавалося б, відповідно до Закону про подружній союз осіб, які не сповідують релігію 2010 р., порушено багатовікову традицію дошодь дійсності в Ізраїлі лише релігійних шлюбів. Відкрито вільний шлях до укладання подібних шлюбів. Однак громадяни Ізраїлю, які бажають укласти такого роду шлюб, здійснюють це, як і до прийняття відповідного закону, на Кіпрі та Празі.

Така практика свідчить, про уповільнений характер впливу сучасних реалій на засадні принципи шлюбно-сімейних відносин в Ізраїлі. Очевидно, необхіден час для сприйняття нововведень, які трансформують досить радикально інститут шлюбу в Ізраїлі.

Отже, глобалізаційні процеси спливають на всі типи правових систем. Але правові системи релігійного типу майже не піддаються таким змінам. Вони вкрай уповільнено трансформуються, тим більше, у сфері персонального права, до якого відноситься сфера шлюбно-сімейних відносин. Але зміни все ж таки відбуваються, на що вказує легалізація у 2010 р. в Ізраїлі можливості укладання шлюбу між представниками різних релігійних конфесій.

Список використаних джерел

1. Лук'янов Д. В. Релігійні правові системи: виклики сучасності [Електронний ресурс] / Д. В. Лук'янов. Режим доступу: plaw.nlu.edu.ua/article/download/53797/49832
2. Оксамытний В. В. Многоаспектность источников современной правовой системы Израйля [Електронний ресурс] / В. В. Оксамытний. Режим доступу: <http://cyberleninka.ru/article/n/mногоаспектность-источников-современной-правовой-системы-израиля>
3. Лук'янов Д. Джерела іудейського права та сучасне право Ізраїлю / Д. Лук'янов // Вісник Академії правових наук України. – 2013. – № 3. – С. 56–63.
4. Марченко М. Н. Источники права: учеб. пособие / М. Н. Марченко. – М.: ТК Велби, Изд-во Проспект, 2008. – 760 с.
5. Воробьев В. П. Государство Израйль: правовые основы возникновения и статус личности / В. П. Воробьев. – М.: Национальное обозрение, 2001. – 167 с.
6. Прудникова Ю. Г. Иудейское право как разновидность религиозно-правовой семьи и его положение в современном праве Израйля / Ю. Г. Прудникова // Актуальные проблемы права: материалы IV междунар. науч. конф. (г. Москва, ноябрь 2015 г.). – М.: Буки-Веди, 2015. – С. 256–266.
7. Энтова А. Закон о «гражданском браке» и государственное вмешательство в семью [Електронний ресурс] / А. Энтова. – Режим доступу: <http://www.gazeta.rjews.net/asya119.shtml>